

NEKONVOČNÍ CÍVALOZPĚV

tobě k chvále
budem zpívat
ve výšce i
ve hlubině
zde na zemi
spolu s lidmi
dobré vůle
na kolenou
taky v tanci
budem zpívat
budem chválit
budem žít a
budem dýchat
když je radost
když je smutek
každého dne
jako včera
tak i dneska
taky zítra
budem zpívat
v každé době
neustále
dokud žijem
budem zpívat
v umírání
budem zpívat
tobě patřit
v umírání
budem zpívat
v tobě žít a
tebe chválit
v každé době
neustále
budem zpívat
tobě k chvále

KALENDÁRIUM

ČERVEN

1. sv. Justina, mučedníka
2. slavnost Svatého Václava krále - končí doba velikonoční
3. sv. Basilaře, biskupa a mučedníka
4. sv. Karbena, biskupa
5. slavnost Nejsvětější Trojice
6. sv. Barnabáše, apoštola
7. sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
8. slavnost Václava a jeho rodiny
9. sv. Víta, mučedníka

- 17. 11. neděle v mezidobí
- 18. slavnost Největšího sv. Cyrila, apoštola
- 19. slavnost přeměnění sv. Jana Křtitele
- 20. sv. Ireněje, biskupa a mučedníka
- 21. slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
- 22. sv. devomučedníků římských

ČERVENEC

- 1. 11. neděle v mezidobí
- 3. svátek sv. Tomáše, apoštola
- 4. sv. Prokopa, opata
- 5. svátek sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy
- 6. sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice

- 8. 11. neděle v mezidobí
- 11. svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
- 14. bl. Krozmaty, mučedníka

- 19. 11. neděle v mezidobí
- 16. Panny Marie Karmelské
- 17. bl. Ceslava a sv. Mycinta, kněží
- 21. sv. Vavřince a Brindisi, kněze a učitele církve

- 22. 11. neděle v mezidobí
- 23. sv. Brigity, řeholnice
- 25. svátek sv. Jakuba, apoštola
- 26. sv. Jáchyma a Anny, rodičů sv. Marie
- 27. sv. Gorezda a družná

- 29. 11. neděle v mezidobí
- 31. sv. Ignáce a Loyoly, kněží

Svátek sv. Tomáše, apoštola - 3. července

Kromě seznamu apoštolů se o něm zmiňuje pouze Janovo evangelium. Ostatní zprávy o jeho životě nejsou věrohodně podloženy. Podle syrské tradice hlásal evangelium v této oblasti. Věřící syroamelabarského obředu na západním pobřeží Indie si říkají "křesťané svatého Tomáše". Ve 3. století byly jeho ostatky přeneseny do Sýrie /v dnešním jihovýchodním Turecku/. Od 6. století se tam slaví 3. červenec jako výroční den tohoto přenesení.

Svátek sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy - 28. července

Oba pocházeli ze Soluně a dříve než přišli pozváni knížetem Rostislavem na Velkou Moravu /863/, působili nějaký čas jako misionáři u Chazarů na Krymu. Odamtud přinesli ostatky sv. papěže Klementa I. nejprve do Konstantinopole, potom je vzali s sebou na Moravu a donesli je až do Říma /867/. Aby mohli slavit tehoslužby v řeči lidí, jenž měli hlásat evangelium, přeložili bohoslužebné knihy a Písmo svaté do slovanského jazyku. Postarali se také o výcvov svých žáků, aby jejich dílo mělo pokračovatele. Jejich svátek se od 14. století slaví u slovanských národů 9. března, v roce 1863 byl přeložen na 5. července a roku 1880 rozšířen pro celou církev. Papež Jan Pavel II. je 21. 12. 1980 prohlásil za spolupatrony Evropy.

Cyril se narodil kolem roku 827 jako nejmladší ze sedmi dětí. Jeho křestní jméno bylo Konstantin. Byl vychován v Konstantinopoli a tam také vyučoval a působil v diplomatických službách u císařského dvora. Pro slo-

vanský jazyk vytvářel staroslověnské písmo. Na Moravě působil celkem čtyřicet až pět let. V Římě vstoupil do kláštera a přijal jméno Cyril. Zemřel 14. 3. 869 a byl pochován v bazilice sv. Klementa.

Metoděj je rovněž pokřtěn jménem jasno, původně se jmenoval snad Michal. Nejprve působil ve státní správě ve Slovany osídlené části byzantské říše. Zelem roku 840 dal přání pokřtiti život. Poprvé svého mladšího bratra na Velkou Moravu a do Říma. Tam ho papež Hadrián II. vysvětil na kněze /845/ a jmenoval ho arcibiskupem pro území Velké Moravy a Panonie /847/. Pokračoval v díle, které se svým bratrem započal, se pokřtil českého kněze Bořivoje. Zemřel 6. 4. 885 a byl pochován na Velehradě.

Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy - 11. červenec

Narodil se kolem roku 480 v Nursii /Norcia/ ve střešoltinské Umbrii. Po studiích v Římě odešel do hor, žil jako poustevník v jeskyni poblíž Subiaka a založil v okolí dvanáct malých klášterů. Po třech letech přesídlil se skupinou mnichů na Monte Cassino /529/, založil tam klášter a napsal rehošní pravidla. Jeho rehole se stala základem západního mnišství. Zemřel 21. 3. 547 na Monte Cassinu. 11. červenec slavili benediktiní už od 9. století jako výročí přenesení jeho ostatků. Papež Řehoř VI. ho 24. 10. 1364 prohlásil za ochránce Evropy.

Svátek sv. Jakuba, apoštola - 25. červenec

Je často uváděn spolu se svým bratrem, apoštolem Janem. Oba byli rybáři a jejich otec se jmenoval Zebedeus; jejich matka Salome patřila do skupiny žen, které doprovázely Ježíše a jeho učedníky. Měli zřejmě prudkou povahu, protože Ježíš je nazývá "synova hromu". Spolu s Petrem byli svědky vzkříšení dcery Jeirovy, Ježíšova proměnění a úzkosti e Getsemanské zahrady. Kromě křesťanských apoštolů se o něm evangelia mluví ještě při dalších příležitostech. Zemřel jako první z apoštolů; Marcus Agrippa ho dal v Jeruzalémě o velikonočních kalendářích roku 44 popravit mečem. V 9. století byl v dnoctví Santiago de Compostela ve Španělsku objeven jeho hrob. Kostel postavený na tomto místě se stal jedním z největších světových poutních míst.

S R P T N

1. sv. Alfons a Liguori, biskup a učitel církve
4. sv. Jana Marie Vianneye, kněze

5. 18. neděle v období

6. svátek Pročinná Páně
8. sv. Dominika, kněze
10. svátek sv. Vavřince, Jánna a služebníka
11. sv. Kláry, panny

12. 19. neděle v období

14. sv. Maximilián Marie Kolbeho, kněze a služebníka

15. slavnost Nanebevstání Panny Marie

16. sv. Štěpána Uherského

17. 20. neděle v období

20. sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. sv. Václav, kněze
22. Panny Marie Královny
23. sv. Káthy z Líny, panny
24. svátek sv. Bartoloměje, apoštola

26. 21. neděle v období

27. sv. Moniky
28. sv. Augustina, biskupa a učitele církve

29. Umučení sv. Jana Křtitele

Svátek Proměnění Páně - 6. srpna

Zprávu o Proměnění Páně nacházíme v synoptických evangeliích /Mt, Mk, J/ a ve 2. listu sv. Petra. Svátek soustřeďuje pozornost na Kristův královský majestát a na naše budoucí oslavení. Na Východě se slavil už od 5. století, na Západě porážku od 9. století, jako všeobecně závazný byl zaveden v roce 1457 po odražení tureckých vojsk u Bělehradu. 6. srpen je převděpodobně výročním dnem posvěcení baziliky na hoře Tábor, která je od 3. století ztotožňována s horou, o níž se mluví v evangeliích.

Svátek sv. Vavřince, Jáně a Václava - 10. srpna

Zpráva o jeho mučení je protkána pozdějšími legendárními prvky, ale už ze 4. století je doloženo, že mu jako arcijáhnovi papeže Sixta II. byla svěřena péče o hmotný majetek a charitativní činnost církve v Římě, a také to, že před smrtí byl mučen ohněm. Tam, kde byl 10. 8. 258 popraven, dal konstantin Veliký postavit baziliku. Dnešní bazilika zbudovaná /ve 13. století/ na téměř místě je jednou z pěti římských patriarchálních bazilik. Celkem mu bylo v Římě postaveno asi 34 kostelů, z nichž některé časem zanikly. Jeho úcta se brzy rozšířila po celé západní církvi.

Svátek sv. Bartoloměje, Štěpána - 24. srpna

Jméno Bartoloměj /Bar Tolmaš, tj. syn Tolmašův/ uvádějí pouze synoptická evangelia a skutky apoštola. S největší převděpodobností je totožný s Ježíšovým učedníkem Nathanaelem, o němž Janovo evangelium říká, že pocházel z Kány Galilejské, a jmenuje ho mezi apoštoly, kterým se Ježíš zjevil po svém zmrtvýchvstání; jeho setkání s Ježíšem zprostředkoval apoštol Filip. Podle Eusebia nálezal evangelium v Indii a v Arménii, kde také podstoupil mučednickou smrt, když z něho kdysi seděli káží. Byzantská liturgie slaví 25. 8. přenesení jeho ostatků z Arménie do města Dary v Mezopotámii; koncem 6. století se dostaly na Liperské ostrovy poblíž Sicílie, v 9. století do jihoitalského Beneventa a odtud značná jejich část do Říma /v roce 1000/, kde byly uloženy na ostrově řeky Tibery v basilice zasvěcené původně sv. Vojtěchu. Část ostatků tohoto apoštola získal také Karel IV. pro světovítskou katedrálu v Praze.

... ..

ČTENÍ NA ČERVEN

OTCÍ TOMÁŠ A ČTYŘI HATUŠI

Zahradní slavnost v Žankové Lhotě

Po obědě jsme vystěhovali stoly a židle a učebny na dvůr. Na trávníku před stodolou jsme prostřeli na svačinu. Dvojčata mesitím spala ve Viktorově posteli. Jejich maminka byla s nimi, protože holčičky by jinak neusnuly. Protože do svačiny byl ještě čas, šli jsme se projít. "Když už jednou jedeme do lesa, chceme z něj taky něco mít," řekl Viktorův tatínek. Otec Tomáš šel taky s nimi, a to bylo prima. Šli jsme kolem Bartoňových a já jsem si vzpomněla na dobrodružství s krávkou. Ale tatínk nabídku nic, protože právě doráželi na otce Tomáše: "Otče Tomáši, pojďte, ukážeme našim oněm, prosím, prosím!" Otec Tomáš se usmál a zeptal se: "A vy jste větší do toho vance?" Na to jsme nemuseli odpovídat, protože rodiče se hned začali bránit: "Kuděma ještě spoustu jiných věcí! Ještě nepatříme do starého železa! Co si o nás myslíte?" Václav jsme se smáli a vyřekli jsme.

Opravdu jsme aniž nešli. Byly ještě docela v pořádku, ačkoliv bylo vidět, že tam někdo byl. V jedné chvilě totiž ležely čerstvé větve, a Štěpán chtěli hned vlázt dovnitř, ale naše maminka vykřikla: "Míšo,

snad ne v těch šatech?!" Míša se zastavila, vyčítavě se na ni podívala a rekla jenom: "Vidíš?" Vyprávěli jsme rodičům, co všechno jsme prožili. Když jsme mluvili o malinách, řekla maminka tatínkovi: "Tak to musíme přistát na příjetí na maliny. Udělám šávu a marmeládu..." Míša jí skočila do řeči: "Opravdu? Řekni, mami, opravdu sem pojedeme?" - "Záleží na počasí," řekl tatínek. Nechodí moc rád na maliny, leda tak na houby. "Uvidíme," zakončila maminka.

V lese jsme se sice dlouho nezdrželi, obvykle přišli všichni k svačině. Dvoječata měla se soubě soubě kápnouty a seděla na bromové písce. Olečna a Štěpánova maminka už nanosily koloče na stůl, uvazily kávu s nám dětem připravily šávu. Strýc František seděl na zehradě, nemocnou nohu měl na druhé židli, mával na nás a volal: "Tak co, máte hlad na svačinu? A co vůbec je s tím cirkusem?" - "Napřed svačina, potom cirkus," řekla Míša, "oboje nejdříve nejde." Ale u svačiny jsme chvíli klidně neposeděli. Nebyl divu, když člověk má před představením. "Tak už jděte, cirkusáci," řekl nakonec strýc František, "stejně na nic jiného nemyslete." Olečna vstala taky od stolu a řekla: "Omluvte mě na chvíli, umělci mě potřebují." Strýc František se nestačil divit. "Ale nebudete s tou bastou jezdit po světě? Abych tu nakonec nezůstal s tou sadrou sama!" - "Nene, to jenom pro dnešek," uklidňoval ho Štěpán. Pak jsme všichni zůstali ve stodole. Měli jsme tam všechno připraveno, lícidla byla rozložena na Valentínovi. Olečna se hned dala do díla. U nás se nám to líbilo. Dospělí se mezitím určitě nudili, mají si pořád co povídat.

Konečně představení začalo. Diváci seděli na židlích v polokruhu kolem vest od stodoly. Před vraty jsme měli manéž. Nebudu vám vyprávět všechno, co v našem cirkuse bylo, to by trvalo moc dlouho. Vyjmenuji jen to nejjedlejší.

Napřed přišel Viktor v cylindru s brýlemi, černým šněrem a ve fraku. Běžečný ředitel cirkusu. Pořád opakoval: "Velevážené publikum, díky a pánové! Dnes vám ukážeme něco, co jste ještě nikdy neviděli! Zcela zvlášť a jenom pro vás jsme nacvičili tento jedinečný program." Viktor mluvil jako přívalec a používal dokonce i cizí slova. Vždycky když něco řekl, všichni tleskali, a to ho povzbudilo, že mluvil a mluvil. Vyprávěl si všechno možné, že už se svým sebozem byl v Berlíně a v Moskvě a v Londýně a v Tokiu. Když toho, že jsme na něj zpoza opony vyčelili a volali: "Tak už dost, už přestaň," asi bychom vůbec nebyli přišli na řadu.

Já jsem byla celou dobu zaklínána nad. Olečna mi udělala některý turban a přehodila mi kus pestré látky jako pléd. Seděla jsem se zkříženými nohama na zemi a hrála se flétna. Předě maou byl slečnin kuleť koš na prádlo. Jak jsem hrála, najednou z koše začal vylézat had. Vypadal strašně nebezpečně. Když jsem hrála hlasitě, rychle se pohyboval, když jsem hrála tiše, vracel se zpátky do koše. Všichni se divili. Ale byl to jen trik. Hada jsme udělali z vyprávění pamětníky a přivázali se rybníky vlasce. Ten jsem natáhl přes vrata do stodoly, tam byl Štěpán a takel se něj. To nás poradil otec Tomáš. Publikum mi hodně tleskalo, že hrání i zo mada. Ole jsem k otci Tomášovi s přivedla ho na jevišti. Taký se uklánil a obecenstvo mu tleskalo.

Štěpán dělal klauna. Napřed jen chvíli poskakoval kolem a plácal nesmysly. Pak se řediteli poslehl, ředitel se složil a Štěpán vyvedl dím dím víc. Nakonec přišel s vědrem a valítkem a pota, že některého z panů oholí. Jeho tatínek se obětoval a posedl se na židli uprostřed. Olečna nám připravila epouetu pění do koupala, kterou Štěpán natřel svému tatínkovi obličej. Každý jsme padali se židli, protože Štěpánův tatínek se při tom klebil s nával rukama. Nakonec spadl ze židle a Štěpán na něj. Štěpánův tatínek nabral pána oběma rukama a posedl ji Štěpánovi na hlavu. Ten se chvíli potácel po manéži a nakonec si pána utřel. Ale nejdříve se sice byla ta pleť; člověk se musel utát, jen se na ni podíval.

Míša byla skrobnatka. I když jsme sice sice sice, ale jak se ten položili dlouho včas. Ale jinek bylo všechno jako dopředu. Když jsme viděli skrobnatku, která měla šatník a trčila se na láh. Míša měla taky papírový šatník, tylovo sukni a šatník a šatník jako baletka. Nejdlejší bylo, že se na jedné dvoječata sebrala a začala se motat po orkne. Napřed se Míša chtěla rozšlobit, ale potom dělala, jako by to byly její zečky, a tak nám přibýlo číslo navíc.

Potom přelváděli Štěpán s Mišou silácké číslo a Viktor vystoupil s blešák cirkusem. Dělal to moc dobře. Ty blešky byly jen jako, ale strýc František se nejednou začal smát. Tak vidíte, jak to Viktor dobře předváděl!

Na konci měl ředitel cirkusu zase dlouhou řeč. Tak jsme všichni vyšli před oponu a klaněli se. "Už se bolí ruce," vzdychal strýc František, až se třásl sítěmáň dít. A když pak otec Tomáš řekl "Volevďěbní ústředí!" Udělali jsme nám velkou radost svým krásným programem. Moc nás za to děkujeme. Kdo má lásku k dětem, ten je na správné cestě. Proto našim artistům třikrát hurá - hurá - hurá!" byli jsme z toho úplně rozpacití. Všichni dospělí křičeli hurá a my jsme se k nim vrátili a už jsme zase byli jejími dětmi. Štěpán, Viktor a Štěpán. Štěpán chtěl dát svojí mamince pušku, ale to ho se smíchem odháněla a volala: "Jdi, jdi, celou mě nabarvíš na kšoun!" Utíkali jsme se užt s převláci, a když jsme se vrátili, měl otec Tomáš v rukou kytaru. Zpívali jsme písničky, které známe z paměti. Viktorova maminka zpívala druhý hlas a bylo to moc hezká. U některých písniček umřel taky druhý hlas. Štěpánův tatínek trocha bručí, ale nikomu to nevedilo. Svojičata si vzela z koše kade a tanala ho po dvore. Bylo nám hezky a najednou řekl naše maminka: "Budeme ruset pomýšlet na cestu domů." Ani jsme nepostřehli, jak nás čas rychle utáhl.

Zase někdy nashledanou

Před odjezdem nastal zmatek. My čtyři děti jsme sháněvaly své věci a maminky nám pomáhaly. Ještě dobře, že jsme už měli to hlavní sbaleno. Štěpánův tatínek se staral o dvojčata. Holčičky už byly unavené a začaly knourat. Slečna nám připravovala chleby na cestu. "Určitě budete mít hlad," řekla. Štěpánova a Viktorova maminka si dělely kytice, protože nemají zaprádu. Když tatínek sá o něčem povídal se strýcem Františkem. Viktor utíkal se stouřely pro cylindr a Štěpán se naustále ptal: "Můžu si vařit s sebou ten plekát?" - "Nezapomněli jste tu nic?" ptala se naše maminka několikrát. Ještě jednou jsme s Mišou prohlásili, jak pokoj. Vypadel najednou takový opuklý, že Miše řekla: "My zse brzy přijedeme," jako by ho chtěla potěšit.

Konečně jsme měli všechno pakrované a stáli jsme na dvore připravování k odjezdu. Otec Tomáš, slečna i strýc František se s námi přišli rozloučit. "Tak a páne Bohem," řekla naše maminka a Miše se najednou rozbrečela a vrhla se slečně kolem krku. "Už je konec," vzlykala. Já jsem měla taky na kradíčko, ale držela jsem se. "No tak, dítě, neplač," konejšila jí slečna a náš tatínek bručil: "To zse jednou naše malá dospěla stavičela!"

Konečně dal otec Tomáš za křeslo, otevřel dvře a pozval nás na poslední návštěvu. Vešli jsme a vzeli jsme s sebou i dvojčata. Pro jistotu je jejími rodiče drželi v náručí. Všichni jsme se postavili kolem oltáře. Otec Tomáš se modlil: "Milý Otče v nebesích! Dal jsi nám dnes krásný den. Chceme ti se máj poděkovat. Děkujeme ti také za všechno, co jsme tedy společně prošli. Je toho hodně, co bychom měli vyprávět druhým lidem. Pomoz nám, abychom jim uměli přinášet radost." Všichni jsme odpověděli: "Amen," a pak jsme rozpívali Aleluja jako ráno při máj svatě. Otec Tomáš nám řekl, že aleluja znamená "chvalte páne", tak se to docela dobře hodilo. Pak se otec Tomáš otočil k nám a řekl: "Když mána někdo rádi, píše se na stolečkou na to, že se s ním zase setkáme. Když, to nevíme. KAKDY. Možná to bude za týden, možná za rok, ale docela určitě při nebeské světelné posílání. Proto nezapínejte své srdce, když se loučíte, a milujte prosím všichni šťastně a radostně. A teď ještě posloušme ráno páne o požehnání." Požehnání nám dal strýc František a všichni jsme se poklínčovali. Jedna z holčiček řekla nahlas: "Štěpán domů!" To znamenalo, že Štěpán má jet taky domů.

Věnujeme vám si všichni poslední ruce. "Někdy nashledanou," řekl Viktor otec Tomášovi, "ať se bude brzy." Štěpán se loučil se strýcem Františkem a Miše řekla: "Moc vám všem za všechno děkujeme, a ať se ti, strejdo, nohe brzy uzdraví." Miše se směla na slečnu a řekla: "Možná přijedeme příští týden na maliny." - "Tak vidíš," odpověděla jí slečna. Na-

stoupili jsme, otevřeli okna a volali jeden přes druhého: "Úžky k nám přijďte na návštěvu! Brzy! A složte taky!" - "Napište mi," volala slečna na nás. Tak jsme se ty čtyři nahrnuli dozadu a klekli si vedle sebe na zadní sedadlo, aby nás mohli slyšet.

"Tak ve jménu Boha," řekl otčepánův tatínek a nastartoval. To šel vědecky, než vyjede. Mikrobus se rozjel a ty jsme nívali a nívali. Slečna, strýc František a otec Tomáš taky nívali. A pak jsme srazili za roh a už jsme je zviděli.

Porádali jsme si vedli a dívali se dopředu. Cítili bylo ticho. Pak ale zvolala máma: "Ty, je nám zápatí!" - "Jaký?" ptali jsme se zeššaví. Máma řekla: "Až budeme zpátky doma, zeptám se nešeho pana faráře, jestli by nachtěl příští rok jet se všemi dětmi, které byly u prvního světého přijímání, do kanckové lhoty. Uplně se všemi!" To se nám líbilo a volali jsme: "Bazva!" a "Prima zápatí!" I naši manince se to líbilo a řekla: "Možná tam budete moci zůstat i pár dní, pokud by se strýc František postaral o ubytování." Tatínek jenom zebračel: "Chudák Františček! Chudinka slečna!" Ale to byla jen legrace.

"A co budeme dělat zítra?" zeptal se otčepán. "Žítro zůstať zapisovat všechno, co jsme prošli," řekla jsem a oněš jsem se zeptala: "Pomůžete mi?" - "Jasně," odpovídali všichni. A ten slib dočrteli.

/Konec/

D O P I S K L Á R K E

Milá Klárko!

Ve svém minulém dopise jsem se nešťárně rozpovídal o biblí, ale když jsem ho odeslal, začal jsem pochybovat, jestli jsem odčlel dobře. Napadáte mě, co asi řekneš, jestli pochopíš, co jsem měl na mysli. A tys mi odepsala, jak jste už s maminkou o tom dopise povídaly. Zvidáš velkou radost jsem měl z věty, kterou připsala tvoje maminka: "Laskhle by se měla bible vyavětlovat, hned by jí člověk jinek četl!"

Nejsem biblista, Klárko, abych tu mohl podávat nějaký obsáhlý výklad. Ale chvílemi bych si s Tebou o biblí ještě chtěl povídat. Jáe nám přece o to, abychom objevili Boha. A odevdu, při četbě bible se naše představa o Bohu stále zdokonaluje. To je úlefité. Máme lidi říká: "Věříme přece všichni v jednoho Boha," ale víc o něm nepřemýšlejí. By dva jsme se však už shodli na tom, že naše víra, vůbec náš obraz světa visí ve vzduchu, pokud neznáme jasnou představu o Bohu nebo pokud je tato naše představa chybná.

ve významu víry se modlíme: "Věříme v jednoho Boha, Otce všemohoucího." Tím přetvřím říkám, že Bůh je jeden. Je to samozřejmost? Pravda, v naší zemi není sotva najdeno někoho, kdo by věřil ve více bohů. Je nám ale jasné, že víra v jednoho Boha /monoteismus/ znamená? Jestliže totiž tento Bůh je Stvořitelem světa, dal všemu řád a je všemohoucí, pak nám nic stvořeného nemůže nahanět strach, dokud se držíme Boha. Naše víra nás osvobodí! Tato naše vnitřní svoboda je však ohrožena moderními bábky jako jsou marxizmus, maso, pokrok, konzum... Ten, kdo uznává předavším tyto hodnoty, ztrácí svou svobodu a stává se jejich otrokem. Jedině všemohoucí Bůh nás může učinit nezávislými na světě i na lidech.

Jak bych si popsal Boha? To najde. Při líčení Boha používá bible různých obrazů. Napiš Ti dva verše ze Salmu:

"Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo.

Hospodine, skalní sílito můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli,

Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě,

silite můj a rohu spásy, nedobytný hrade!" /Žalm 18,2-2/

Přikládám listek, na který jsem vypsali některé vlastnosti Boha. Mám pokračovat? Myslíš, že to není nutné, každý člověk, který hledá, objevuje postupně další a další Boží vlastnosti. Pro mě je nejdůležitější toto: Když se Bůh zjevil Mojžíšovi v hořících keři, řekl mu své jméno: "Jsem, který jsem", hebrejsky "Jahve". Tím říká dvojí: Jednak sděluje své, ať jakkoli tajemné, jméno. Bůh je tedy pro nás TY, osoba, kterou můžeme oslovit. Ze druhé strany "Jsem, který jsem" říká, že je tu vědecky pro nás. Zamysleme se, co to znamená: Všemohoucí, ten, který stvořil nebo i zemi, k nám přichází jako osoba, umožňuje rozhovor. Jak nás tím vyannemává! Teprve ten, kdo věří v Boha, všemohoucího Otce, může tušit něco o důstojnosti člověka. A jestliže je Bůh Otcem nás všech, pak jsme my navzájem bratry a sestrami.

Víš, Klárko, můj dopis je dost těžký, ale myslíš si, že to je velmi důležitá otázka, tak mi to snad promineš.

Pozdravuj ode mě zamínku!

Tvůj Karel

Bůh je svatý: je nadě vším stvořeným a není v něm nic zlého

Bůh je spravedlivý: jeho nář se obrací proti nespravedlnosti a lži

Bůh je milosrdný: sklání se k ubohým a pronásledovaným, odloučí utrpení-
vím, když svých vín litají

Bůh je vševědoucí: nic před ním nezůstane skryto

Bůh je všemohoucí: nikdo se před ním neschová, nic pro něj není nemožné

Bůh je láska láska a dobrota

Mojí milí!

Dnešním padesátým číslem se a vámi Rybka loučí, když k vám přišla poprvé, kladla si za úkol zprostředkovat vám aspoň nějaké náboženské čtení, kterého byl velký nedostatek, zejména pro vás, děti. Když a jak se jí to během té doby dařilo plnit, to posuďte sami.

Dnes její úkol končí. Začínáme žít ve vřobolné zemi, kde i věřící lidé a děti mají právo na své knihy a časopisy. Na knížky si asi budete muset ještě chvíli počkat /vyrobít knihu trvá dost dlouho/, ale časopisy se začínají objevovat už teď. Pro ty mladší bude vycházet časopis Svanky /vydavatelství Petrov, Běhoucké 22/24, 657 26 Brno/, pro starší měsíčník anno Domini /dříve Čtení do krosy; adresa redakce Společná 8, 111 21 Praha 1/. Rybka sama přechází jako dětská rubrika do rodinného časopisu Volehrad /adresa redakce: A. Doukala 17, 768 21 Avastice/. Na těchto adresách si časopisy můžete objednat nebo si je můžete přijít přečíst ve farní knihovny kostela Největšího Sráče Páně.

Závěrem chce Rybka z celého srdce poděkovat především Trojjedinému Bo-

tu ze všechnu pomoc a inspiraci, dále všem, kdo jí jakýmkoli způsobem pomáhali, aby se dostala ke svým čtenářům, a konečně i vám, kdo jste ji četli - tak vlastně naplnovali její poslání. Pros se o věni tedy loučí, přeje vám hezké pracovníky a hodně radosti z Boží blízkosti. Sama ochotně pak přeje, aby se jí na ní někdy vzpomněli.

1 8 0 5 1

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY
malé ohničky lásky

Nechala jsem vyhrát bráčku

Jednou jsem s mým malým oratričkem hráli hry, při kterých vyhrál ten, kdo byl první. Byla bych mohla vyhrát, ale byla jsem schválně pomalá, aby vyhrál bráček. Měla jsem potom radost, protože v bratrovi jsem mohla mít ráda Ježíše.

Milena, Itálie

Televize

Šla jsem se dívat na televizi a pustila jsem si první program. Po chvíli přišel bratr a chtěl rozhodně vidět druhý program. Málem jsme se ponáda- li, ale pak jsem si vzpomněla na to, že Ježíš řekl: "Blaženství chudí," a pustila jsem druhý program. Pobáď se mi nakonec moc líbil.

Silvie, Německo

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY